

TL: Mijn verhaal

Aan de humor van de eerste spreker kan ik niet tippen. Ik moet echter wel bekennen dat ik blij ben dat ik een vrouw ben, want ik had er niet aan moeten denken dat ik 7 jaar geleden na afronding van de bevestiging van mijn joodse status besneden had moeten worden.

We hebben net 2 heel verschillende verhalen gehoord, ieder uit een heel andere achtergrond. Ik ben blij te kunnen stellen, dat ik mij als voorheen vaderjood of als voormalig vaderjood, nu jood, jodin mag noemen en mij blij mag prijzen lid te zijn van de Liberaal Joodse Gemeente, waar ik mij al een hele tijd naar begeef en mij thuis voel. Dat was ook de reden waarom ik een bevestiging van mijn joodse status heb gekozen en waarmee ik mij nu dus in joods Amsterdam joods profileer binnen en buiten de joodse wereld.

Ik heb niet echt een verhaal en zou eigenlijk meer mijn verhaal willen toelichten aan de hand van vragen uit de zaal, omdat ik heel veel zou kunnen vertellen en mijn beweegredenen zou kunnen toelichten. Ik zou er een boek over kunnen schrijven - dat zal ik misschien op een rustig moment ook wel willen doen.

Wat ik wel met u vandaag wil delen is, dat mijn gang vanuit de mediene naar Amsterdam, zo'n 12 jaar geleden, in 1995, de mogelijkheid gaf om mij actief in joods Nederland op te stellen. MOOS! werd opgericht samen met nog andere organisaties en ik kon mij heel makkelijk in een joods bedje dat bijna al gespreid was, begeven. Tegelijkertijd is mijn identiteit niet alleen joods bepaald. Die wordt door veel meer elementen uit mijn achtergrond bepaald en is ook door de tijd heen geschakeerd vorm gegeven. Ik heb een Nederlandse moeder, Amerikaanse vader, ouders gescheiden, Israëliische stiefmoeder, Antilliaanse stiefvader. You name it, ik kan mij als een leguana bewegen, maar ik blijf trouw aan mijzelf dus ik houd mij aan mijn eigen identiteit, aan wat ik wil zijn. Ik heb een briefing gekregen aan het begin van de middag en ik geloof dat nu dus ook de "maakbare jood" bestaat en niet alleen de maakbare mens. Je bepaalt toch je eigen identiteit ook vanuit je eigen wens hoe je wil worden gezien en dat heeft daar veel invloed op.

Tien jaar geleden heb ik dat moment beleefd toen ik bij de LJG aan de deur klopte. Toen wist ik nog niet dat ik een bevestigingsprocedure in mocht gaan, eigenlijk zonder dat er al teveel voorwaarden werden gesteld. Toen is toch eigenlijk pas de ambivalentie goed gaan spelen. Daarvóór was het altijd wel de vraag van, als mijn broer een joodse vrouw trouwt zijn zijn kinderen automatisch joods, maar als ik een joodse man trouw zijn mijn kinderen dan ook joods? hmmm.

Dit heeft er dus wel toe geleid dat toen ik op een gegeven moment mijn joodse status formeel wilde bevestigen die ambivalentie nog sterker begon te spelen. Ik had toen zoiets van: "Ik maak zelf wel uit wie ik ben. Ik pieker er niet over andere mensen te laten bepalen wie ik ben". Er ontstond een lichte vorm van rebellie en opstandigheid, die mij ook tegelijkertijd weer heeft gevormd en ja, met beide voeten op de grond heeft gezet en gemaakt tot wie ik nu ben. En het is goed zo. Dingen hebben zo hun loop genomen.

Tegelijkertijd, terwijl ik zo spreek, zijn mensen misschien verrast hoe mijn achtergrond in elkaar steekt. Ik heb het gevoel dat ik als het ware weer een onderdompeling onderga, dat ik weer "out of the closet" kom. Maar goed so be it. Het belangrijkste is, dat ik trouw aan mijzelf ben gebleven. Ik hoop dat de mensen die nog in deze procedure bezig zijn, de kracht vinden om trouw aan zichzelf te blijven. Dat is mijn verhaal.